

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Captivitate Babylonica Ecclesiae. præludium Martini Lutheri

Luther, Martin

Vuittembergæ, [1520]

VD16 L 4190

De Confirmatione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-33353

gillis & ieiuniis occidente, omnibus uno furore dicentibus, Ecce hic
& hic est Christus, & regnum dei, quod intra nos est, cum obserua-
tione uenturum putantibus. Quæ monstra tibi debemus Ro. sedes,
& tuis homicidis legibus & ritibus, quibus mundum totum eo per-
didisti, ut arbitrentur sese posse deo, per opera, pro peccatis satisfacere,
cui sola fide cordis contriti satisfit, quam tu his tumultibus nõ
solum taceri facis, sed optimis etiam, tantum ut habeat sanguisu-
ga tua infatiabilis, quibus dicat, affer, affer, & peccata uendat.

Processerunt ex his quidam ad eas desperationis machinas, ani-
mabus parandas, ut statuerent, omnia peccata denuo esse repeten-
da confitenti, pro quibus iniuncta satisfactio esset neglecta. Et quid
non auderent, qui in hoc nati fuerant, ut nihil non decies captiua-
rent? Porro, quanta quæso pars ea est imbuta opinione, se esse in
statu salutis, & pro peccatis satisfacere, si preculas a sacerdote impo-
sitas uocetenus murmuraerit? etiam si interim ne cogitet quidem
uitæ rationem emendare. Vno enim momento contritionis & con-
fessionis mutatam esse uitam credunt, superesse uero tantum, ut sat-
isfaciât pro præteritis peccatis. Quomodo aliter saperent qui aliud
non docentur? Nihil hic de mortificatione carnis cogitatur, nihil
ualet exemplum Christi, qui adulteram absoluens dixit, Vade &
amplius noli peccare, crucem scilicet carnis mortificandæ ei impo-
nens. Huic peruersitati dedit occasionem non modicam, quod pec-
cantes absoluiimus ante satisfactionem impletam, qua fit, ut magis
soliciti sint, de implenda satisfactione, quæ durat, quam de contri-
tione, quam transisse inter confitendum credunt, cum econtra, Ab-
solutionem oporteat esse, sicut erat in primitiua Ecclesia, postero-
ram, satisfactione impleta, quo fiebat, ut opere cessante, postea ma-
gis in fide & nouitate uitæ exercerentur. Verum, de iis satis repetitū
esto, quæ super indulgentiis latius dixi, atq; hæc in totum de tribus
istis sacramentis interim retulisse satis fit, quæ tam multis & noxiis
libris, sententianis & iuridicis tractantur & non tractantur. superest,
de reliquis quoq; sacramentis aliquid tentare, ne sine causa uideat
ea reuicisse.

DE CONFIRMATIONE.

Miram est, quid in mentem illis uenerit, ut sacramentum con-
firmationis facerent, ex impositione manuum, qua legimus Christū

H iii

paruos tetigisse, Apostolos dedisse spiritum sanctum, ordinasse presbyteros, & infirmos curasse, ut ad Timot. scribit Apostolus, Nemi manus cito imposueris. Cur non ex sacramento panis etiam Confirmationem fecerant, quando scriptum est Act. ix. Et cum accepisset cibum confortatus est. Et psal. ciii. Et panis cor hominis confirmet, ut sic confirmatio tria complectatur sacramenta, panem, ordinem & ipsam confirmationem: Si autem sacramentum est, quicquid Apostoli fecerunt, cur non magis predicationem fecerunt sacramentum?

Non hæc dico, quod damnem sacramenta septem, sed quod de scripturis ea probari negem. Atque utinam esset in Ecclesia talis manus impositio, qualis erat Apostolorum tempore, siue eam confirmationem siue curationem appellare uellemus. At nunc nihil eius relictum est, nisi quantum ipsi excogitauimus, pro ornandis officiis Episcoporum ne penitus sint sine opere in Ecclesia, Postquam enim sacramenta illa negociosa una cum uerbo, aliis inferioribus, ut uiliora reliquerunt (nempe, quod quicquid diuina instituit maiestas hominibus oporteat esse contemptum) iustum fuit, ut facile aliquod, quod tam delicatis & magnis heroibus non esset molestum, inueniremus & nequaquam ceu uile inferioribus committeremus. Nam quod humana statuit sapientia, oportet ut hominibus sit honoratum. Ita quales sunt sacerdotes, tale habeant ministerium & officium. Nam Episcopus non euangelisans, nec animas curans, quid est, nisi Idolum in mundo, habens nomen & figuram Episcopi? Nos autem pro hac uice, sacramenta diuinitus instituta quaerimus, inter quæ ut Confirmationem numeremus, nullam inuenimus causam, Ad sacramenti enim constitutionem, ante omnia requiritur uerbum diuinæ promissionis, quo fides exerceatur. At nihil legimus Christum usquam de confirmatione promississe, licet ipse multis imposuerit manus. & Marci ult. inter signa ponat, Manus egris imponent & bene habebunt, at hæc nemo sacramentum, sicut nec potest, aptauit. Quare satis est, per ritum quodam Ecclesiastico seu cerimonia sacramentali confirmationem habere, similem cæteris ceremoniis consecrandæ aquæ, aliarumque rerum. Nam si omnis alia creatura sanctificatur per uerbum & orationem, cur non multo magis hominem liceat sanctificari eisdem, quæ tamen, quia promissionem diuinam non habent, sacramenta fidei dici non possunt. Neque enim salutem ope-

ratur. At sacramenta seruant credentes promissioni diuinæ.

DE MATRIMONIO.

Matrimonium non solū sine ulla scriptura pro sacramento censetur, uerū eisdē traditionibus, quibus sacramentū esse iactatur, merum ludibriū factū est, de quo aliquid uideamus. Diximus, in omni sacramento haberi uerbū promissionis diuinæ, cui credi oporteat ab eo, q̄ signū suscipit, nec solū signū posse sacramentū esse, Nusquā aut legitur, aliqd̄ gratiæ dei accepturū, quisq̄ uxore duxerit. Quin nec signū est diuini institutū in Matrimonio. Nec enī uspiā legitur a deo institutū ut aliquid significaret, licet omnia quæ uisibiliter geruntur, possint intelligi figuræ & allegoriæ rerū inuisibiliū. At figura aut allegoria nō sunt sacramenta, ut nos de sacramentis loquimur.

Deinde, cū matrimoniū fuerit ab initio mundi, & apud infideles adhuc permaneat, nullæ subsunt rationes, ut sacramentū nouæ legis & solius Ecclesiæ possit dici. Non minus enim erāt Matrimonia patrū sancta quā nostra, nec minus uera infidelium quā fidelium, nec tamen in eis ponunt sacramentum. Ad hæc sunt apud fideles quoq̄ impii cōiuges, quibusuis gentibus peiores, cur hic sacramentum dici debet, & non apud gentiles? An de Baptismo & Ecclesia sic nugabimur, ut, sicut quidā delirant, Imperiū temporale nō esse nisi in Ecclesia, ita matrimoniū nō esse sacramentū nisi in Ecclesia dicamus? puerilia sunt hæc & ridicula, per quæ nostram inscitiam & temeritatem infidelibus risui exponimus.

At dicent, Apostolus dicit, Ephe. v. Erūt duo in carne una, Sacramentū hoc magnū est. Tu ne ergo tam euidenti Apostoli uerbo contradices? Respōdeo, & hoc argumentū esse magnæ oscitantæ & indiligētis incōsultæq̄ lectōnis, Nō enim habet uniuersa scriptura sancta, hoc nomē sacramentū in ea significatiōe, qua noster usus, sed in contraria. Vbiq̄ enī significat, nō signū rei sacræ, sed rem sacrā, secretā & absconditā. Sic Paulus. ii. Corin. iiii. Sic nos existimet homo ut ministros Christi & dispensatores mysteriorū dei, id est, sacramentorū. Vbi enī nos habemus sacramentū, in græco mysteriū ponitur, qd̄ aliquādo trāffert interpres, aliqñ dimittit græcā uocem, unde & hic in græco dicitur, Erūt duo in carne una, mysteriū hoc magnū est, Quæ res fuit occasio, ut sacramentum nouæ legis intelligerent, longe aliud facturi, si mysterium legissent, ut in græco est.